

Nr 179.

Av herr **Andersson, Nils**, och herr **Johanson, Karl August**, om
billigare djursjukvård.

Speciellt inom Norrland med sina stora avstånd och vidsträckta veterinär-distrikt är djursjukvårdens rationella ordnande ett svårlost kapitel, och detta icke minst på den grund, att djurägarna i stor utsträckning äro synnerligen fattiga. Vid förekommande sjukdomsfall bland kreaturen är det förenat med mycket stora kostnader för mera avsides boende att anlita veterinär och många gånger nödgas den fattige avstå därifrån.

Det synes därför icke vara obilligt att ifrågasätta stöd från det allmänna för förbilligande av djursjukvården för de kreatursägare, som under nuvarande förhållanden annars icke kunna anlita veterinär.

Förhållandena i Norrland och de övriga skogstrakterna av landet äro väsentligen annorlunda än förhållandena i andra delar av landet, där djurbesättningarna äro större. I de förstnämnda trakterna är det vanligt att småbrukaren eller lägenhetsägaren håller ett par kor för nödtorftigt tillgodo-seende av hushållsbehovet och i många fall köpes en häst på avbetalning för avverkningssäsongen. Hur ställer det sig för en sådan man om hästen allvarligt kommer till skada, vilket tyvärr är mycket vanligt? Det kostar mycket pengar att hämta veterinär på kanske tio mils avstånd och ofta blir det därför icke gjort. Under hästens sjukdom kanske körningen måste bort-sättas åt annan för att hinna slutföras medan snön ligger kvar, och icke alla gånger finnes huggningsarbete att få i stället. Snabb veterinärbehandling hade måhända medfört blott ett kort avbrott i körningen. Nu går den på-räknade förtjänsten förlorad och i stället komma omkostnader, som veder-börande icke förmår bära.

Oöverkomlig eller bristande djursjukvård förstör ofta de mindre bemed-lades i skogsbygderna ekonomiska existens. Åtgärder för att lätta dessa svårigheter äro påkallade. Exempel finnas på sammanslutningar direkt av skogsarbetare för ömsesidig hjälp till sjukvårdskostnader och ersättning för minskad arbetsförtjänst, men de äro mycket sällsynta.

För personlig skada i arbetet är skogsarbetaren skyddad genom riksför-säkringen. Skadas däremot hans medhjälpare hästen, sättes han ofta själv också ur spelet. För hans eget vidkommande har staten även berett lättnad såtillvida att läkares sjukresor över en mil kunna ersättas med upp till $\frac{3}{5}$ av kostnaderna av statsmedel och resterande vid oförmåga av kommunen. Någoting liknande synes böra införas jämväl beträffande djursjukvården.

Vad ett par kor i ladugården betyda för en familj i skogsbygden kan blott den, som känner förhållandena ingående, förstå: tillräckligt med mjölk

åt barnen, smärre ladugårdsprodukter, som kunna utbytas mot nödvändiga behovsvaror, allt skall den lilla ladugården bära, helst när annan förtjänst tryter. Inträffa sjukdomsfall i ladugården omstörtar det hushållsordningen i det fattiga hemmet. De ogunstiga förhållandena tvinga ej blott vid svårare utan även lindrigare fall till nedslaktning och undanryckande av det stöd hemmet hade.

För dem som bo i veterinärens grannskap låter sig saken givetvis lättare ordna även om fattigdom förefinnes, men för dem som bo miltals borta reser sig stora hinder för anlåtande av veterinär. Enbart skjutskostnaderna kunna betyda flera dagars arbetsförtjänst för kreatursägaren, och om det gäller en dragare under arbetssäsongen kan därtill arbetsförtjänsten utebli för veckor. Måste veterinären kallas flera gånger bli kostnaderna ruinerande. Det är i ytterst få fall trävarubolagen lämna bidrag till dessa kostnader, och landsting och kommuner kunna i endast ringa omfattning träda emellan. Skall djursjukvården i skogsbygderna på ett tillfredsställande sätt kunna ordnas, synes det nödvändigt att staten träder emellan i en form analog med den som gäller för läkarresor till avlägset boende mindre bemedlade på landsbygden.

En närmare utredning av detta viktiga spörsmål synes påkallad, och med stöd av vad vi anført få vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag till djursjukvårdens förbilligande för mindre bemedlade, boende på längre håll från veterinär.

Stockholm den 22 januari 1934.

Nils Andersson.

Karl August Johanson.